

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Z. M.**, zastoupena Mgr. Martinem Červinkou, advokátem se sídlem Česká Třebová, Čechova 396, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Praha 2, Slezská 100/7, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2015, č. j. SVS/2015/05867-G, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 11. 5. 2016, č. j. 52 A 83/2015 – 135,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2015, č. j. SVS/2015/051867-G. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Pardubický kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“), č. j. SVS/2015/024660-E ze dne 20. 3. 2015, kterým byla stěžovatelce jako soukromé veterinární techničce uložena podle § 72 odst. 3 písm. e) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc, pokuta ve výši 18 000 Kč za správní delikt podle § 72 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, kdy se jednalo o porušení povinnosti stanovené v § 64 odst.

3 téhož zákona. Uvedeného správního deliktu se stěžovatelka dopustila tím, že dne 8. 11. 2013 ve V. 26, místě podnikání stěžovatelky, samostatně provedla euthanasii kočky, přičemž tento úkon nespadá do seznamu odborných veterinárních úkonů uvedených v § 18 vyhlášky č. 342/2012 Sb. o zdraví zvířat a jeho ochraně, o přemísťování a přepravě zvířat a o oprávnění a odborné způsobilosti k výkonu některých odborných veterinárních činností (dále jen „vyhláška“), tj. do seznamu úkonů, které může samostatně vykonávat soukromý veterinární technik; tedy v rozporu s § 64 odst. 3 veterinárního zákona vykonala stěžovatelka jako soukromý veterinární technik samostatně odborný veterinární úkon, který neodpovídá její dosažené odborné způsobilosti.

Krajský soud žalobu zamítl; některé námitky stěžovatelky shledal nedůvodnými a jiné nepřipustnými, neboť nebyly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud dovodil přípustnost použití videozáznamu jako důkazu ve správním řízení, když aproboval závěr správních orgánů, že se jednalo o horizontální vztah mezi stěžovatelem a pořizovatelem záznamu, přičemž v testu proporcionality převážil zájem společnosti na řádném výkonu veterinární péče nad zájmem na ochraně osobnostních práv stěžovatelky. Krajský soud nepřisvědčil stěžovatelčině argumentaci, že ve věci je podstatné, že provedený úkon byl požadován s cílem její diskreditace. Krajský soud totiž uvedl, že ačkoli takový motiv nebyl potvrzen ani vyvrácen, neměl vliv na objektivní odpovědnost stěžovatelky za správní delikt, která i za takové situace nebyla k provedení euthanasie kočky samostatně oprávněna. Pokud jde o údajnou služební cestu stěžovatelky, vyhodnotil tato tvrzení krajský soud jako účelová.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení.

Stěžovatelka setrvává na své námitce, že správní orgán nebyl oprávněn použít videozáznam jako důkaz, neboť ten byl evidentně vytvořen pouze za účelem jejího pozdějšího usvědčení; jedná se tedy o procesně nepoužitelný důkaz. Dovojuje to z toho, že pořizovatel záznamu sám o provedení předmětných úkonů požádal, a tudíž spáchání správního deliktu sám vyprovokoval. Dle stěžovatelky se jedná o nepřipustné použití tzv. agenta provokatéra podle § 158e trestního řádu. Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu i žalobou napadeného správního rozhodnutí.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejsou však přípustné všechny uplatněné námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže přípustně opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o námitku ohledně aplikace trestněprávní úpravy na nyní projednávanou věc, konkrétně úpravy použití agenta „provokatéra“ dle § 158e trestního řádu, kterou

pokračování

stěžovatelka prvně uplatnila až v kasační stížnosti. Poněvadž stěžovatelce nic nebránilo uplatnit tuto námitku již v řízení před krajským soudem, nelze se v kasačním řízení touto námitkou věcně zabývat.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu byly zjištěny následující skutečnosti. Prvostupňový orgán obdržel dne 3. 12. 2014 podnět Městského úřadu Holice, kterým mu bylo postoupeno oznámení Policie ČR týkající se stěžovatelky, která měla provést činnost, k níž nebyla oprávněna, konkrétně euthanasii kočky. Přílohou tohoto oznámení byl podnět Komory veterinárních lékařů ze dne 25. 9. 2014 týkající se euthanasie kočky v ordinaci MVDr. R. M., kterou měla provést stěžovatelka za použití preparátů a dalšího materiálu nacházejícího se v této ordinaci. Komora tuto skutečnost zjistila z přiloženého obrazového a zvukového záznamu, který byl pořízen v předmětné ordinaci, a Komora jej obdržela od neznámé osoby. Dne 5. 2. 2015 bylo stěžovatelce doručeno oznámení o zahájení řízení. Dne 13. 2. 2015 nahlížela stěžovatelka do spisu, přičemž pro ni byly pořízeny kopie obrazových a zvukových záznamů nacházejících se ve spisu. Stěžovatelka se k věci vyjádřila podáním ze dne 18. 2. 2015, přičemž odmítla, že by se dopustila uvedeného jednání. Stěžovatelka rozporovala data pořízení záznamů, když dle správního orgánu se jednalo o data 6. a 8. 11. 2013, kdežto na záznamech je uvedeno datum 11. 6. a 11. 8. 2013. Dále uvedla, že se jednalo o pořízení záznamu bez jejího souhlasu, a dále že nelze ověřit autentičnost nahrávek ani kdo je pořídil. Dále uvedla, že dne 11. 6. 2013 se jednalo o návštěvu občana, kterého nezná, požadujícího aby prohlédla kočku po úrazu. Sdělila, že zvířeti poskytla první pomoc a navrhla možnost léčby, kterou ponechala na volbě občana, kterého již více neviděla. Dne 8. 11. 2013 se rovněž jednalo o požadavek prohlédnout kočku, přičemž postupovala obdobným způsobem. Ani v jednom případě neúčtovala pracovní výkon, ve druhém pouze podaná léčiva. V minulosti již euthanasii prováděla, vždy však za přítomnosti lékaře. Pokud ji chtěl někdo poškodit, mohl video pořídit a přítomného lékaře nenatočit. Již v minulosti čelila snahám o své poškození. Má za to, že předložené důkazy jsou nehodnověrné, zmanipulované a byly získány protiprávním způsobem. Správní orgán po posouzení všech důkazů dospěl k závěru, že je dostatečně prokázáno, že se stěžovatelka dopustila předmětného správního deliktu, o čemž vydal prvostupňové rozhodnutí. Odvolací orgán toto rozhodnutí potvrdil.

Jedinou přípustnou námitkou stěžovatelky v kasační stížnosti je námitka, že pořízené nahrávky jsou procesně nepoužitelnými důkazy. Dovozuje to ze skutečnosti, že byly pořízeny bez jejího souhlasu a za účelem její diskreditace, když to byl právě pořizovatel záznamu, kdo ji o provedení naříkaného úkonu požádal. S touto námitkou se již vypořádal krajský soud a Nejvyšší správní soud nemá nic, co by jeho odůvodnění vytknul, proto na něj v podrobnostech odkazuje.

Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, ostatně, jak to již uváděly správní orgány, že „[i] za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby, nebyl pořízen s jejím souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. V těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je tak vždy nutno uvážit, zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčeného subjektu převážet zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktů a jednání a především pak ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele takového záznamu“ (srov. rozsudek ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 – 68, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou přístupná z www.nssoud.cz). Správní orgány v nyní projednávané věci posuzovaly, zda v tomto případě šlo o záznam pořízený přímo či nepřímo orgánem veřejné moci, či zda je jeho původcem soukromá osoba (viz např. rozsudek ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 – 67). V prvním případě platí podstatně přísnější pravidla pro využití takto pořízeného záznamu. Jak již zdejší soud uvedl, „existoval-li mezi pořizovatelem záznamu a dotčenou osobou (do jejíhož osobnostního práva bylo záznamem zasááno) vztah vertikální, musí být takový postup zákonem výslovně předpokládán a musí být striktně splněny všechny podmínky zákonem vyžadované; existuje-li mezi těmito subjekty vztah horizontální, nelze takový záznam, i při nesplnění všech s tím spojených zákonných omezení, pro potřeby dokazování a priori vyloučit.“

Nejvyšší správní soud uvádí, že ze spisu nevyplynuly žádné indicie o tom, že by byl pořizovatel záznamu na stěžovatelku „nasazen“ orgánem veřejné moci. Taková námitka nebyla vznesena ani ve správním řízení. Stěžovatelka až v nepřípustném rozšíření žaloby zmínila možnost, že byla osoba pořizovatele záznamu na tento úkon vyslána jiným veterinářem (nikoli správním orgánem). Takovou námitkou se pak nemohl zabývat ani krajský soud. Ze spisu vyplynulo, že pořizovatel záznamu byl chovatelem kočky, tedy soukromou osobou, která si chtěla zachytit průběh veterinárního úkonu prováděného na zvířeti. Správní orgány provedly test proporcionality, přičemž posuzovaly legitimitu cíle, kterého mělo být dosaženo prostřednictvím provedení důkazu pořízenými videozáznamy, přiměřenost užitého postupu a intenzitu zásahu do práv stěžovatelky. Správní orgány vyhodnotily protiprávní jednání zachycené na videozáznamu jako velice závažné, neboť došlo k ohrožení velmi významného veřejného zájmu vztahujícího se k řádnému zajišťování veterinární léčebné a preventivní činnosti osobami odborně způsobilými (veterinárními lékaři). Stěžovatelka jakožto veterinární technik byla oprávněna pouze k některým úkonům podle § 18 vyhlášky; k provedení euthanasie bez odborného dohledu veterinárního lékaře však nikoli (viz § 5 odst. 3 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání). Jak to uvedl již správní orgán i krajský soud, osoba, která přivede své zvíře do veterinární ordinace, je v dobré víře, že poskytovatel veterinární služby je oprávněn k jejímu výkonu. Stěžovatelka tím, že provedla úkon, k němuž neměla příslušné vzdělání a tudíž ani oprávnění, narušila důvěru v řádné a odborné poskytování veterinární péče. Nejvyšší správní soud aprobejuje závěr žalované, že zájem na odhalení a potrestání protiprávní činnosti převáží nad dotčením práva stěžovatelky na ochranu jejího soukromí či osobnosti. Správní orgány vzaly správně v potaz rovněž skutečnost, že videozáznamy byly využity pouze ve správním řízení k prokázání protiprávní činnosti stěžovatelky, a nebyly jakkoli zneužity k poškození jejích osobnostních práv.

pokračování

Nejvyšší správní soud stěžovatelku stejně jako krajský soud upozorňuje, že je bez významu, jestli s požadavkem, aby kočku usmrtila, přišel pořizovatel záznamu. Za prvé, taková skutečnost prokázána nebyla, když je již z prvního záznamu evidentní, že tuto možnost zmiňovala samotná stěžovatelka. Za druhé, navíc i za situace, byla-li by stěžovatelka skutečně požádána majitelem zvířete o jeho usmrcení, neopravňovala by ji taková žádost k vybočení z mezí právních předpisů, tedy k provedení úkonu, k němuž není oprávněna a nedošlo by k jejímu zproštění odpovědnosti za správní delikt.

Nejvyšší správní soud s ohledem na vše uvedené kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která ve věci neměla úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu